

Marschalkó Zsolt

Lucifer-apokrif

Az Úr pihen szent trónusán,
Hosszú volt a hat nap.
Szél fúj, víz csobog,
A kutyák ugatnak -
Valahol, ki tudja, miért?
Forog az Örök Mókuserék.
Bamba mosoly angyali arcokon,
Birka-boldogság, csöndes unalom.
Nincs tét. Csak obligát öröm,
A Mű kész, de tiszta a köröm,
S hősiességből bizony hiány van
Ebben a légkodicionált világban.
Nekem két fa elegendő,
Hogy szétessen az összetákolt Rend,
Évmillió perccé zsugorodjon -
A többi néma csend...
Ember, lennél újra oktalan állat,
Egy a sok közül?...
Az Édenben abból van elég,
Ott téblábolnak a Nagy Pocsolya körül.
Ne félj! Ha elbuzsz, lesz másik hat nap,
Újra nő fű, fa, virág,
S biztos tetszik majd valakinek
Az az Ember nélküli világ...
Bújnál barlangba, vissza a sárba,
Rejtőznél liliomlevélben,
Mert a végső érv tán ott lapul

Egy őrült diktátor kezében?
Körülötted zűrzavar, vérző seb,
Megvadult indulat, elmetszett gége...
Engem okolsz? Miért? Hol voltál,
Mikor elrohadt a béke,
A folyót, az erdőt megölték,
A többieket haláltáborba terelték?
Feleded, mit adtam? Tudás és értelem,
Hogy megszűnjön szolgaság, butaság, félelem.
Feleded: szerelemmel néztél a csillagokra,
És mindennek okát és értelmét kutatva
Örök kíváncsisággal léptél a Holdra?
Szeretted, gyógyítóttal, építetted,
Egy nem emberszabású
Nagy Játék részese lehettél...
Emlékezz, por-ember, az Úrnak áldozó,
Hogy mindezt én adtam, Lucifer,
Én, a Fényhozó!

Varga Imre: Madách (Salgótarján)